Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.



Nr. 3

8de Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Tirsdag Morgen; derefter fremdeles Fredag og Tirsdag. Fra April Dagblad. Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088. Redaktøren træffes mellem 4 og 5.



Vi vil —

Korsarens Opgave er ikke negativ.

Vel, vi har været nødt til straks at vise, hvordan Rigsdagspolitik forfalsker Arbejderbevægelsen, hvordan Fagforeningsmedlemmerne er klædte ud til Dølgere, den sociale Revolution gjort til en Alliance med Bourgeoisiet, en Invitation til Kongens Taffel. Kort sagt, hvordan snilde Politikere opfandt den socialdemokratiske Stat, Løgnen mod Karl Marx, og godtroende Arbejdere løb i Byen med den.

Men vor Opgave er positiv. Ikke blot saaledes, at vi igen stiller Maalet op: den sociale Revolution, Statens Afskaffelse. Thi saaledes, at vi vil forsøge at samle Menneskene til et positivt dagligt Arbejde hen imod dette Maal. Thi Korsaren er ikke kommen for at splitte, den er kommen for at samle.

Vi vil altsaa først og fremmest en ny Organisation.

Den gamle Organisation har løst sin Opgave; den har lært Folk, at de altsaa kan organisere sig. Den glemte Maalet; den sociale Revolution gled ud af Menneskenes Bevidsthed, og ind gled i Stedet den første socialistiske Minister, forud for hvem Herren sendte os to Gange tolv socialistiske Rigsdagsmænd. Vi vil bringe Bevidstheden om den sociale Revolution tilbage, vi vil lære Menneskene at tænke socialistisk.

Det tog omtrent 30 Aar at faa hele Landet til at tænke socialdemokratisk. Saa forholdsvis hurtigt gik det trods de klogeste Mænd i Landet, Bille, Ploug, Almestad, Hindenburg. Hvorfor skulde det da vare længere eller blot saa længe at faa Folk til at tænke socialistisk trods Tavling, Wiinblad, Zahle og Borgbjærg?

Den Gang anførte Dagbladet og Fædrelandet Bevidsthederne; de slog Arbejderne svære Skrammer, men de gamle Fagforeningsveteraner fra Louis Pios Dage kan pege paa deres Ar og sige som Napoleons Grenader: De er døde, som slog os disse Saar! Nu fører Politiken og Social-Demokraten i Fællesskab hele Landet an. Men om hvor mange Aar? Saa er de døde, Deres Majestæt!

Men til den Organisation, som Fortiden glemte og Fremtiden venter paa, vil vi have alle med.

I det historisk berømte kommunistiske Manifest siges der, at den politiske Magt altid er en Samfundsklasses organiserede Magt til Undertrykkelse af andre Samfundsklasser. Karl Marx siger, at enhver Stat er de Besiddendes Organisation til Undertrykkelse af de Besiddelsesløse. Vi er ikke Teoretikere om en Hals, men vi forfalsker heller ikke disse gamle og ret solide Udtalelser, og vi konstaterer da, at de nuværende Arbejderpolitikeres Statsparlamentarisme — de har jo alle to Dusin aflagt Ed paa Grundloven — er en knyttet Næve i Synet paa den oprindelige Socialisme.

Det store ved Socialismen [illegible], at den ikke tog Sigte paa et enkelt Partis, en enkelt Klasses Magt, men paa al Magts Afskaffelse og alle Menneskers Befrielse. Og det store ved Socialismen er endnu den Opfattelse, at det er ikke de fattige alene, der lider, alle lider. Thi Generalaarsagen til Lidelserne er Staten, Autoriteten, Pengene. Det er de urene Kilder, hvorfra alle Ulykker strømmer hen over Menneskene.

Klassekampen hører det nuværende til, som Strejker og Bomber gør det. Vi vil ud over Klassekampen. Thi saa længe den er, saa længe er ogsaa Klassestaten, Autoriteterne, Pengene, alle Ulykkers Kilder. Og saa længe Hovedvægten lægges paa denne Kamp for at faa Mænd ind i Embeder, i Magt, i Velstand, saa længe styrker man Fundamentet for det Bestaaende, som netop er: de Smaa forneden, medens de Store kryber til Vejrs.

Og saa længe glemmer man igen helt Socialismen, Anarkismen, hvad man nu vil kalde det, som ikke var og ikke er andet end den sociale Revolution, Organisation af et nyt Samfund.

Her ligger det, vi vil, vort positive Arbejde. Vi vil, at Mennesker skal tænke socialistisk; vi vil, at de skal øve socialistisk Gerning. Og vi vil, at alle skal kunne samles om den Socialisme, der var bestemt for alle, men som er bleven forfusket til Fordel for nogle faa.

J. J.

I næste Nummer af Korsaren bringer vi en Artikel om Fagforeningerne og den socialistiske Organisation.

Rotterne

—o—

I over 30 Aar har Social-Demokraten levet af at kritisere alle andre og faa for Resten sætte sig mageligt til Rette midt iblandt dem. Den har brugt Næsten godt baade til Grovheder og Taffelmad.

Saa kommer der endelig et Blad, som kritiserer Social-Demokraten og rumper Førerne op af Sædet. Og saa ser der det mærkelige, at Social-Demokraten bliver i den Grad højfornærmet, at den paa en Gang mister baade Mælet og Appetiten.

Rundt om i Arbejderkredse tales der om Korsaren, de gamle Socialister er ikke mindre i Bevægelse end de unge, men Social-Demokraten er for en Gangs Skyld bleven baade blind og døv og apoplektisk. Den kan ikke længer lange ud med det berømte Slav fra nejen a', som den ellers klar saa godt. Den er pludselig ude af Træning. Hele Redaktionen sidder i Stilhed og spiser Otto Mønsteds Margarine.

Gamle afdøde Wiinblad klipper og klipper lydløst med den store Spøgelsesaks ved Nattetid oppe i Farimagsgade og læser med tomme Øjenhuler alt, hvad de andre Aviser har skrevet om Korsaren. Men han kan ikke holde fast paa noget af det, han er jo kun et politisk Skelet, med Hul i Hjærnen og langt mellem Ribbenene. Saa kalder han paa en af de tjenende Aander og hvisker:

— Jeg kan ikke mere, send Bud til Partifælle Folkets Avis.

Men Partifælle Folkets Avis kan heller ikke. Den er overanstrengt af sine kæmpemæssige Arbejderlegater til Læseselskabet, Samaritanerne osv.; den er optaget af at avertere efter smukke Arbejderdøtre til gamle Levemænd, og korpulente Damer til Medspillere paa en halv Klasselod. Ingen andre Socialister end den gamle impotente Ventrad i Farimagsgade sætter Pris paa Folkets Avis, ingen læser den.

Det bliver da til den store officielle tilintetgørende Tavshed omkring Korsaren.

Men naar gamle Wiinblad henad Morgenstunden rasler hjemad mod Ligstenen, saa piber Rotterne lystigt i Krogene.

— Har Du set Korsaren?

— Har Du været med til at smage paa Margarinen?

— Haha, gammel durkdreven Rotte!

Og i Dag til Morgen kommer Korsaren. Som et Lyn farer alle de fedeste Rotter i Hullerne paa den store politiske Losseplads, og op af dem staar der en svag Piben, mens en margarinefedtet Hale endnu hist og her hænger uhjælpeligt udenfor.

Jean Jacques.

De gale Bomber og de rigtige

—o—

Hvergang en bombe springer foran en konges vogn, i hans soveværelse, eller i hans loge i theatret, enten han dræbes, saares, eller ikke har været tilstede, siger verden —: de gemene anarkister!

Og det er rimeligt nok. De sindssyge individer som kaster bomber efter disse usalige gallionsfigurer der hverken er til gavn eller skade, smykker sig nemlig altid med anarkismens kaabe. Men hvad enten de virkelig er anarkister eller ikke, deres bomber har ialfald intet med anarkiet at gøre. For de fører til intet. Hver sønderslagen gallionsfigur blir jo straks erstattet af en ny, og det eneste resultat blir, at de stikkelige paafugle skælver en smule i deres buxer, hvergang de rejser paa visit til deres ligesaa ulykkelige slægtninge.

De bomber er altsaa de gale — og at alverden skriver ogsaa dem paa anarkismens regning, det er vel egentlig hovedgrunden til den uvilje, som anarkismen hidtil har mødt. Og denne uvilje har gjort, at anarkiets idé endnu ikke har kunnet naa frem til den almindelige bevidsthed; for hvem pokker gad beskæftige sig med disse gemene bombekasteres theorier!

Den første bombe, som med fuld ret kunde skrives og bli skrevet paa anarkismens regning, kastedes af Ravachol i begyndelsen af halvfemserne — den bombe var en af de rigtige.

Ravachol var mekanisk arbejder, og foruden at være begejstret anarkist, en genial agitator. Paa de værksteder, hvor han arbejdet, greb anarkismen altid uhyggelig om sig; han blev derfor afskediget fra det ene værksted efter det andet, kom tilsidst paa det sorte bræt, og kunde ikke længer opdrive arbejde ved noget mekanisk værksted i hele Frankrig. Men sulte var for dumt, kæmpe for sit maalte han — og da de altsaa hadde gjort det umuligt for ham at leve af arbejde, slog han resolut ind paa forbryderbanen. Efter suksessivt at ha optraadt som smugler, tyv, brandstifter og ligrøver — kvalte han tilsidst en 92-aarig tigger, der hadde 45,000 frcs. paa kistebunden, og skaffede sig derved endelig en kapital, der var stor nok til at han kunde forlade forbryderbanen og ofre sig udelukkende for sit egentlige kald: den anarkistiske agitation.

Med de 45,000 i lommen drog altsaa Ravachol ud som apostel, gennemrejste Frankrig paa lyds og paa tværs, og forkyndte overalt anarkismens evangelium, det glade budskab om at den lidende menneskehed blot behøver at afryste Mammons aag, afskaffe ejendom og penge, for pludselig at se lykken holde sit indtog i verden.

Men saa en dag ser den vandrende apostel, at tre anarkister i Paris er blit dømt til 5 års strafarbejde hver, for paa et offentligt møde at ha prædiket det samme evangelium, som han selv ude i provinsen hver dag prædiker privat for hvem der bare vil høre. Og da gaar det pludselig op for ham, at der er én post i verden, som endnu er ubesat, nemlig posten som le grand justicier, posten som dommer over alle dommere. Og i den post indsætter han saa sig selv, og vender straks sine fjed mod Paris for at lægge en bombe ind hos den mand, der har dømt de tre anarkister.

Bomben sprang, men dommeren slap helskindet fra det, mens Ravachol blev fakket og dømt til døden. Hans tale i retten var intet forsvar, den lød simpelt hen saaledes:

— Vi anarkister forlanger intet uden retten til at tænke og tale frit, og skrive hvad vi vil. Men den ret forlanger vi ogsaa absolut; thi uden den kan vi ikke gjøre vor gjerning. Saalænge den ret formenes os af de andre er der derfor krig mellem dem og os, uforsonlig krig paa kniven. Da vi er de faa, og de andre de mange, blir vort skyts bomben. Hver den dommer, der dømmer en anarkist, fordi han har tilladt sig at sige eller skrive hvad han tænker, skal herefter vide, at saadidt det staar til os, sprænger vi ham i luften. Først naar tænke-, tale- og trykkefrihed er indrømmet os anarkister, som den er indrømmet alle andre partier, lægger vi vaabnene ned. Indtil da skal der til enhver tid være en dommer over alle dommere. Indtil da skal dommerne skjælve i deres buxer hvergang de har at dømme nogen af os!

Saaledes talte Ravachol — og dermed la han uden drøvl sit hode paa blokken.

Den bombe han kastet var en af de rigtige.

Hans Jæger.

Rene Linjer

—o—

Fra tre af Ungsocialisternes kendteste Mænd har vi modtaget følgende:

Sikkert er der i Øjeblikket lidt mild Forvirring i Arbejderkredse om de forskellige mere eller mindre socialistiske Bevægelser, der er oppe i Tiden. Det var galt nok med „Socialistisk Ungdomsforening" alene, men nu har vi endvidere en „Socialistisk Arbejderforening" og dem, der flokkes om Korsarens Fane, at sætte paa rette Plads i vor Betragtning af Arbejderbevægelsen.

Korsaren har utvivlsomt en ikke ringe Skyld i denne Forvirring ved Artiklen i første Nr om „Korsaren og Ungsocialisterne". Vi tre understrevne (der udtrykkeligt bemærket her taler for egen Regning) har først som Bladudvalg i Ungdomsforbundet og senere i Arbejderforeningen beskæftiget os med Tanken om et revolutionært Dagblad (d. v. s. i Overensstemmelse med sidste Del af Korsarens Program — for Socialismen.)

Vi skal nu søge at bringe Rede i Folks Opfattelse af disse to Foreninger, som absolut intet har at gøre med hinanden udover en Del fælles Medlemmer.

Ungdomsbevægelsen er en ren socialistisk Oplysningsbevægelse, der tæller Medlemmer fra 14-Aars-Alderen. Vanskeligt kan en saadan Forening optræde udadtil med bestemte Standpunkter for eller imod de Kampmidler, Arbejderklassen benytter (i Modsætning til „Socialdemokratisk Ungdomsforening", der er fortræffeligt karakteriseret i Korsarens Nr. 2 i Artiklen „Svinepolitik"). — Socialistisk Ungdomsforenings Formaal er først og fremmest at diskutere og derved klargøre de forskellige Bevægelser og Anskuelser, der er oppe. Derfor græsser Ulv og Lam ved Siden af hinanden, Skorpion- og Salon-Anarkister, Georgister, gode Demokrater i ægte P. Knudsensk Aand, kristelige Socialister (endog Terrorister — man erindrer nok de unge Socialisters Attentat paa Nationalbanken) osv.; Flertallet er dog revolutionære Socialister. Disse sidste præger Arbejdet, som for Offentligheden særlig viser sig i den skarpe antimilitaristiske Agitation. Overfor Social-Demokratiet er Stillingen: Ungdomsbevægelsen staar uafhængig af alle politiske Partier og absolut selvstændig. Forbundsorganet „Ny Tid" har som oftest været anti-

parlamentarisk og anti-socialdemokratisk, har til Tider ogsaa hyldet modsatte Anskuelser, alt eftersom Redaktionen har skiftet.

Planen om Udgivelsen af et Dagblad blev forkastet, da man var klar over, at den Ungdom, der er Bevægelsens Styrke, tillige er dens Svaghed, da man ikke kan samle de yngste om et Program, hvis Indhold de først skal tage Standpunkt til.

Socialistisk Arbejderforenings Oprindelse er følgende: Efterhaanden som Utilfredsheden indenfor Arbejderklassen vokser sig større og større, kan den ikke længere dæmpes ved „Førerne"s Autoritet. Indenfor Fagforeningerne har mange faaet Øjet op for det resultatløse i Rigsdagsarbejdet og set, hvorledes det, der er opnaaet, kun er naaet ved Ofre i den faglige Kamp for økonomiske Interesser; ved Kravet, der herved rejstes i Arbejderklassen, blev det i Overklassens Interesse at efterkomme dens Fordringer.

Med disse Anskuelser samledes en Del Fagforeningsfolk, der næsten alle havde gennemgaaet en Skole dels i Diskussionsklubberne, dels i Socialistisk Ungdomsforening, og Socialistisk Arbejderforening blev stiftet med følgende Formaal:

„Da de Organer, hvorigennem Arbejderklassen kan gøre sine Krav gældende, væsentligt baserer deres Kamp paa politisk Grundlag og ved parlamentarisk Vej mener at have det vigtigste Middel til Arbejderklassens Frigørelse, er det Socialistisk Arbejderforenings Opgave at danne et Dagblad, der kan være Organ for alle de Arbejdere, der gennem deres Deltagelse i Klassekampen er komne til den Anskuelse, at Vejen, Arbejderklassen maa gaa, nødvendigvis vil blive gennem den økonomiske, faglige Kamp i Forbindelse med Oplysning om sociale Spørgsmaal."

Det Blad, der her omtales, vilde vi nødig, skulde forveksles med Korsaren, der jo er et privat Foretagende og iøvrigt efter vor Formening foreløbig kun opfylder første Del af sit Program — mod Socialdemokratiet. Vi maa dog byde Korsaren velkommen; den virker velgørende ved Siden af et Snob-Blad som det for „Social-Demokraten" mavekrybende Papir, der kalder sig for „Folkets". Vi ser, at Korsaren her beskyldes for at være Højres maskerede Valgavis. Herregud! Tør Social-Demokraten ikke selv sige det; den har dog i sine Spalter ladet K. M. Klausen mod bedre Vidende fremsætte en lignende Paastand om „Ny Tid"s Militæropraab ved et slident Valg, hvor det gjaldt at fiske Stemmer.

— Vi har nu kort meddelt vor Opfattelse af de to Foreninger og kan iøvrigt angaaende Arbejderforeningen henvise til en snart udkommende Pjece, hvori Foreningens Program fremsættes.

Med Tak for Optagelsen
Mikkel Christensen.
Finn Madsen.
Alb. Jørgensen.

Vi takker for denne Redegørelse og de velvillige Ord om Korsaren, henviser til Spidsartiklen i Dag og til de Fortsættelser, som den faar, samt meddeler, at vi i alt Fald indtil videre ser os nødsagede til at holde fast paa den Ordning, at Korsaren ejes af dem som skriver den.

Red.

Georg Brandes og Svenskerne

—o—

Hvor er Svenskerne dog latterlige indenfor deres Verdensmandsydre. De minder pludselig om Parvenuer, der er fine ligetil man hører dem snakke, men som da strax blotstiller deres Afstamning.

„Kolingen" (Bøllen) existerer endnu i mange Vag i Sverige.

Georg Brandes, som i sit lange liv har undgaaet at bli haanet, skønt han istedenfor at tie da han var færdig med sit Program, begyndte at underholde os bare med sin egen Person og ikke længer kendte andre Genier end Napoleon, Ibsen og sig selv, blir pludselig nu, da hans Forfængelighed fallisk er traadt i Baggrunden, haanet, sparket, lovet llo, fordi han bidrog til at faa Tchernial fri!

Det land, der mindst af alle har Grund til at skjæle for Barbarerne, forsøger først at snige sig til Ruslands Venskab ved at gaa udenom den internationale Regel at politiske Forbrydere ikke udleveres Og da endelig den sunde Fornuft sejrer, selv i Sverige, kan de fine „Kolinger", som altid for Snakkesalighedens Skyld fortryder hvad de har sagt for en Time siden, ikke la være med at kaste sig over en fremmed Literat fordi han følte Menneskepligt til at hoppe ud efter en der holdt paa at drukne.

Men det at I virkelig er taabelige nok til at vise Georg Brandes den Ære at tilstaa, at det var hans Skyld naar I ikke udleverede Tchernial, det godtgjør nokfom at I ikke engang har lært noget af Konflikten mellem Norge og Sverige, hvor I ogsaa kom for sent og var dumme.

Tag Snipkjolen af og drik mindre Punch — saa kan det kanske hænde at fornuften faar overtaget.

Arbejderne og Margarinen

—o—

Revisorerne melder sig

V. T. Holst og Lyngsie

Offenliggørelsen i „Korsaren" af det skandaløse Regnskab fra Svendborg Margarinefabrik har gjort sin Virkning.

Fra Revisorerne foreligger det nedenstaaende.

Den første af dem, Hr. P. Boesen, er som man ser, meget medgørlig og giver den værdifulde Oplysning, at Regnskabet — saa utroligt det end lyder — er vedtaget af en Generalforsamling (!), og at Revisorernes Bemærkninger til det har været „af ganske underordnet Betydning" (!).

Hr. Gram har, som man ogsaa vil se, tabt Selvbeherskelsen. Vi begynder med:

Revisor Boesen interviewet

—

Under Omtalen af Regnskabet for Svendborg Margarinefabrik skrev vi i Tirsdags, at vi vilde henvende os direkte til Revisorerne og loyalt gengive deres Svar.

Tirsdag Aften traf vi Revisoren Hr. P. Boesen i hans Bopæl paa Nordre Fasanvej og bad ham give os Oplysninger om Regnskabets forskellige Konti. Hr. Boesen udtalte:

— Det er umuligt for mig paa nærværende Tidspunkt at give nogensomhelst Oplysninger, da jeg først maa have undersøgt, om det Regnskab, Korsaren aftrykker, stemmer med Margarinefabrikkens af os underskrevne Regnskab. Kun saa meget kan jeg sige, at i det Regnskab, vi har underskrevet, der stemmer Bilagene og Bøgerne, og der er Bilag for alt. Vore Bemærkninger til Regnskabet var ganske vist ikke fremlagt sammen med Regnskabet, men disse Bemærkninger var forresten ogsaa af ganske underordnet Betydning.

Paa Spørgsmaal til Hr. Boesen, hvad han mente om den Udtalelse, som Formanden for Det ny Arbejdsmands-Forbund Hr. Poulsen fremkom med i Korsarens Forstenummer, den nemlig: at naar Medlemmerne af Dansk Arbejdsmandsforbund blev oplyst om Margarinefabrikkens Regnskab, vilde der ikke blive 100 af de 22,000 tilbage — svarede Hr. Boesen:

— Jeg tror ikke, at Poulsen forstaar Magarinefabrikkens Regnskab.

Hr. Boesen lovede, idet vi tog Afsked med ham, at han skulde sende os et skriftligt Svar paa vor Artikel om Margarinefabrikkens Regnskab, hvis han fik noget at indvende mod den, naar han fik sammenlignet den med Regnskabsbøgerne.

Reporter.

Revisor Gram

—

Vi har modtaget følgende:

Ribe, d. 6. Marts 1907.

Hr. J. J. Ipsen!

Jeg har i Dag modtaget et Stykke Papir med Overskrift Korsaren, og efter hvad jeg kan slutte, skal det vel forestille et Ugeblad. Jeg ved ikke, om De har tilstillet mig det, da der ikke var angivet nogen Afsenders Adresse, men da De staar som Ansvarhavende af nævnte Produkt, har jeg herved Fornøjelsen at tilstille Dem nærværende. De har paa Deres Papir aftrykket Aktf. Svendborg Margarinefabriks Aarsopgørelse fra 1904—1905, derefter spørger De, med hvad Ret Hr. Boesen og jeg har sat vore Navne under, og jeg skal da sige, at det har vi gjort i vor Egenskab som Revisorer for Fabrikken, og at Aarsopgørelsen er i Overensstemmelse med Fabrikkens Bøger og Bilag, derfor borger vor Underskrift. Aarsregnskabet har været forelagt Generalforsamlingen og censtemmig godkendt, og jeg begriber ikke, hvad De har med den Sag at gøre.

Til Slutning kun dette, at yderligere Henvendelse til mig desangaaende, enten det saa er gennem Deres Blad eller skriftlig, ikke vil blive læste, men straks vandrer i Papirkurven eller Kaminen.

J. P. Gram,
Ribe.

Hr. Gram tilstaar altsaa aabent, at han vedkender sig sit Navn under det aldeles grufulde Regnskab. Det var netop herom, at vi ønskede Besked.

V. T. Holst skriver til Korsaren

—

Hr. Redaktør J. J. Ipsen!

I Korsarens Nr 2 er mit Navn kommet i Forbindelse med Smør og Margarine, og jeg er fremstillet som den, der engang i Fortiden har berejst Landet for den ene Dag at reklamere for det gode danske Smør og den anden Dag efter Ordre fra Hr. P. Knudsen med samme Varme anbefale Margarinen som det fordelagtigste.

Jeg er fuldstændig sikker paa, at jeg aldrig har gjort noget saadant, thi altid har jeg gjort mig Umage for ikke at blive en Pjalt i mine egne Øjne, og dette vilde jeg blive, om jeg paa Kommando af en Hr. P. Knudsen eller hvilken som helst anden Størrelse vilde gøre mig skyldig i at bedrage godtroende Tilhørere.

Jeg har gaaet med Nr. 1 og 2 af Korsaren i Lommen, men kender endnu ikke andet til Indholdet end hvad der er skrevet paa Forsiden af Korsarens Nr. 2, og i Øjeblikket er jeg ude af Stand til at se, om Numrene ikke indeholder mere, som jeg skylder mig selv at svare paa.

Wodroffsvej, den 6. Marts 1907.

V. T. Holst,
forh. Pianofortearbejder.

Vi optager gerne den gamle, djærve Agitators Skrivelse. Men det vilde unægtelig have været os kærere, om der var kommet en Skrivelse fra de Herrer P. Knudsen & Co.

Vi har nemlig aldrig haft Hr. V. T. Holst mistænkt for Delagtighed i den i Romersgade sluttede Margarine-Alliance mellem Otto Mønsted og de ledende socialdemokratiske Politikere. Det vilde ikke ligne Holst. Og det har vi heller ikke skrevet. Holst har aldrig vidst, hvad der foregik i „Klumpen".

Fra Hr. Lyngsie har vi ikke hørt. Han har ligesom „Social-Demokraten" pludselig faaet sit Segl for sin Mund.

Revision i Farimagsgade

—o—

I Gaar gjorde Social-Demokraten sin Rigsdagsvirksomhed op. Og skønt Partiet har drevet den Forretning i et halvt Aar under samme Firma som det liberale Venstre, er Resultatet bleven lige saa usselt i Fabriken i Fredericiagade som nylig i Fabriken i Svendborg.

Social-Demokraten opgør selv Balancen saaledes:

Et nyt Kongeskib.
En Lov om Hojpensioner.
En Rottelov.

Mere er der ikke. Og hvad Bladet regner for Indtægt og hvad for Udgift, hvad der er Gevinst og hvad Tab, oplyser Revisor Wiinblad ikke. Forhaabentlig har han og de andre 23 edsvorne Revisorer dog hævet deres Diæter.

Men Bladet forsikrer, at det kan blive til en rigtig pæn Forretning, naar de dumme Vælgere bare vil blive ved at støtte den. Dog annoncer Social-Demokraten en eventuel Forandring i Firmaet; den skriver nemlig rent ud, at hvis Regeringen opløser Landstinget, saa agter de socialdemokratiske Politikere at gaa til Valg sammen med Reformvenstre.

Ja hvorfor ikke. Naar man er begyndt med Alliancen Otto Mønsted og Socialdemokraterne, saa kan man vel ogsaa ende med Alliancen J. C. Christensen og Socialdemokraterne. Den Peter Albertiske Margarine gaar saamænd lige saa glat i disse „Arbejder"-Politikere som den Otto Mønstedske.

Rousseau.

Hvor man morer sig

—o—

Vi lykkelige, der har set Udstillingen af Finsen-Monumenterne paa Charlottenborg, sidder inde med den store Fordel fremfor alle andre Mennesker, at vi er blevet bedre og pænere og vort Humor langt livligere end andres.

Fyldt af Hansen-Jacobsens og alle de andres store Værker fløj vi fra Blomst til Blomst over Tegners frygtelige Mareridt og drak af Værkernes overflødige Rigdom. Aldrig glemmer vi Monumentet med den lange Obelisk, som var længere end alle andre Obelisker, og Engelen, som svævede saa fortræffeligt, at mange ikke saa, at den behændigt var klistret fast; og det underdejlige Stykke Arkitektur af Carl Mortensen, hvor var det ikke forfærdeligt morsomt! Vi savnede i Grunden slet ikke Islænderen Jonsson og Danmarks Stephan Sinding, endskønt de ofte kan være endnu morsommere. Vi blev saa glade og tilfredse for den lille Komités omhyggelige og betænksomme Uddeling af Præmierne, men dog var det virkelig Synd for Manden med den lange Obelisk og Engelen, for den var nu ganske godt paaklistret og havde derfor fortjent en lille Opmuntring, men til en vis Grad forstaar vi Komiteen, da den jo ingen Garanti havde for, at Engelen kunde hænge fast.

Nu er det den store Komité, der har Fornøjelse saalænge, inden den tager en afgørende Bestemmelse; men er det sandt, hvad Rygtet fortæller, maa det være nogle kedelige Folk, eftersom der paastaas, at de taler alvorlig og er blevet betænkelig nervøse af Frygt for, at der ikke skulde findes en dansk Billedhugger, som kunde rejse et alvorligt Monument over Finsen.

Det siger sig jo selv, at det er ubegrundet og hysterisk Snak, saalænge man har en Kammersanger (Herold), en Maler (Joakim Skovgaard) og en Arkitekt (Bindesbøll), der ikke har forsøgt sig.

A. W. Lofthus.

Konen med Tulipanerne

(Offenliggøres samtidig paa Tysk)

—o—

Det var Juleaftens Dag — tidlig Eftermiddag med Tø og Regn og Storm.

Inde i en Port stod en Kone med en Kurv paa Armen, i Haanden holdt hun et stort Bundt Papirsblomster, og foran hendes venstre Fod stod der en lille Urtepotte med smaa levende Tulipaner.

Konen var en lille en, halvgammel, forslidt og forvaaget og bleg. Hun saa saa pæn ud med en stor Kyse om sit smalle Ansigt, og hun stod ganske stille, som om hun ikke længere kunde mærke Kulden og godt vidste, at hun ingen Magt havde over sine røde Fingre, der fattede om de mange Nætters sure Arbejde.

Ingen ænsede hende. Folk gik ustandselig forbi.

Men saa kom der pludselig en Dame, en lille velklædt travl Person, der stillede sig op foran et Stoppested og gav sig til at vente paa Sporvognen, og saadan kom hun til at staa lige ved Siden af Porten.

Ganske langsomt, mekanisk og træt løftede Konen derfor sine Varer imod Damen, halvt bedende, og halvt tilbydende som andre Handlende.

Varerne — gule, røde og hvide Tulipaner — var lidt krøllede og forpjuskede, som Silkepapir bliver i Regnvejr, selv om der ikke kommer vaadt paa, og for Resten saa de ud som almindelige Papirsblomster.

Damen rystede paa Hovedet og smilede, saadan som man smiler, naar det er Juleaftens Dag, og man meget nødig vil bedrøve nogen. Hun blev ved med at smile og sagde „Næ, Tak" tilsidst.

Men i det samme fik hun Øje paa den lille brune Urtepotte med de levende Tulipaner, som stod nede ved Konens Fod.

— „Næ, Tak," sagde hun. „Af dem i Kurven vil jeg skam ingen have. De er saa krøllede. Men hvad tager de for de rigtige i Potten? — De er pæne".

Den lille Kones Ansigt blev blegere, hendes Øjne voksede, Musklerne om hendes Mund kom til at dirre, hun var lige ved at briste i Graad. Men hun stammede da langt om længe frem, halvt haabløst, næsten skamfuldt:

„De, de — skulde ikke sælges. De var saadan nærmest til Reklame . . . til Sammenligning . . . Men vil Fruen gerne have dem, saa skal De faa dem for 75 — det har jeg selv givet".

Hendes Ansigt kæmpede, mens hun talte, for det var saa sørgeligt, at den fremmede Dame og ingen Mennesker vilde have hendes egne smukke Blomster.

— „Nej, saamænd vil jeg ej — tage Deres Reklame fra Dem", lo Damen og forsikrede, at hun aldrig vilde have budt paa den Potte, hvis hun havde vidst, hvad den var til. „Men De har givet meget for meget for dem. Dem kan jeg købe hvorsomhelst for 50"

Og den lille Dame hilste venligt paa Konen, hvis blege, smalle Ansigt var blevet helt roligt igen.

— „Farvel", sagde Damen to Gange, „og glædelig Jul", mens hun styrtede op i Sporvognen, der nu kom hvislende og holdt.

Men henne i Porten stod Konen. Roligt skubbede hun med Foden den daarlige Reklame om bag ved sig og stod saa, bleg igen og stiv urokkelig, som før Damen kom, med sin Kurv paa Armen og de forpjuskede Papirsblomster rakt frem i det klamme Vejr og det begyndende Mørke.

Jens Pedersen.

Kommunepolitik

—o—

Naar man ser den Iherdighed, hvormed københavnske Arbejdere Aar efter Aar tropper op ved Valgmøderne og under begejstrede Hurraraab demonstrerer deres loyale Borgersind, fristes man til at tro, at disse Mennesker virkelig omfatter deres By med en inderlig Kærlighed og Interesse, og at de venter sig et virkeligt reelt Udbytte af deres Deltagelse i Valget.

At det alligevel ikke forholder sig saaledes, vil man faa Bekræftelse paa, naar man taler privat med dem. Med Undtagelse af den lille Kreds af troende som af lutter Ærbødighed for deres store Førere slet ikke kan se Virkeligheden, betragter de fleste Arbejdere Valgudfaldet som noget, der ikke har det ringeste at

gøre med deres økonomiske Interesser; og naar de alligevel deltager saa ihærdigt, er det mest fordi det nu engang hører med til Traditionen, at deres egne Førere skal sejre. Det hele er for dem kun en sportslig Væddekamp, og bag Spændingen ligger ikke dybere Aarsager, end man kan finde naar en dansk Cyklist eller Bryder skal tage Torn med en udenlandsk. Ligesom man her haaber at se sin Landsmand sejre, saaledes ønsker man det i den kommunale Valgkamp for sin Partifælle.

Forresten vilde det ogsaa være temmelig umuligt for Arbejderne at nære større Interesse for deres Bys administrative Anliggender under de Samfundsforhold, der hersker nu. I de gode gamle Tider, hvor enhver Borger var Ejendomsbesidder i sin By, var det en anden Sag. Da havde man noget at interessere sig for; man kunde betragte Byen som noget, man havde virkelig Andel i. Der havde man sit Hus, som maaske havde tilhørt Slægten igennem Generationer og som, hvor lille det end kunde være, dog var Ens eget; der havde man sin Have eller sin Mark, sin Handel eller sit Værksted, man var selvstændig i sin Virksomhed, og selv om der kunde være nok saa stor økonomisk Forskel Borgerne imellem, saa var de dog alle Ejendomsbesiddere.

Selvfølgelig vedkom Byens Administration den enkelte Borger i ganske anderledes Grad end nu; dens Anliggender greb paa mange Maader ind i hans hele Liv og Velfærd. Hans By, hans Kommune, var noget han kunde omfatte med Kærlighed, fordi han betragtede sig som Parthaver deri. For ham var den langt mere Fædrelandet end Staten; han var stolt af den, og Rabnekrogspatriotismen groede derfor frodig i hver en Afkrog.

Saaledes var det engang og er det maaske endnu i enkelte af de mindre Provinsbyer. Men ellers tager Billedet sig ganske anderledes ud nu — og da særlig her i Storbyen.

Den langt overvejende Del af Indbyggerne ejer ikke een Kvadrattomme Grund af den hele Kommunes Areal. Husene, de bor i, tilhører andre og deles med andre, Gader, Parker, Musæer og offentlige Bygninger, alt det, som siges at tilhøre os alle i Fællesskab, betragtes alligevel ikke som vort; alle de Regler og Anstalter, der er forbundet med at benytte dem, gør. at man nærmest anser det som en Naadesag, at man overhovedet faar Lov at færdes der. Det samme gælder de fleste andre af Byens Fællesejendele, Hospitaler og Arbejdsanvisningskontorer, Gas- og Elektricitetsværker, offentlige Kontorer og deslige, overalt mærker man det skarpe Skel mellem Administration og Borger, man ligesom føler, at de sidste kun er til for de førstes Skyld. Og medens Fortidens Borger kunde betragte sin Bys Ordenshaandhævere som Folk, der havde til Opgave at beskytte ham mod Tyve og Voldsmænd, saa staar vore nuværende „Ordenshaandhævere" i Smaafolks Øjne nærmest som et Vollelorps, Administrationen har sendt os paa Halsen for at chikanere og tyrannisere os.

Under saadanne Forhold svækkes ganske selvfølgelig Interessen for Byens kommunale Anliggender. Man forstaar, at det for de Besiddelsesløse er af underordnet Betydning hvem der sidder ved Roret; de Smaaforbedringer, der ad den Vej opnaas, er af saa ringe Værd og angaar saa faa, at man aldeles ikke mærker noget dertil. Hvad bryder Arbejderne i Almindelighed sig f. Eks. om, at der bygges Byen et nyt Raadhus? Det skaber en lille Smule mere Arbejde, det er det hele. Eller at man forøger Politikorpset og giver det Lønforhøjelse? Heller ikke det har almen Interesse. Og naar man saa tilmed har Erfaringen for, at Arbejderpartiets Kandidater i deres kommunale Virksomhed stiller sig ligesaa ligegyldig som deres Forgængere overfor Reformarbejdet i de Institutioner, der virkelig trængte til et ordentlig Eftersyn, saa taber man al Tro paa, ad den Vej at udrette noget.

Alligevel staar Partilederne og propper Arbejderne med, at deres hele Ve og Vel afhænger af Valget. I flommede Ord og teatralske Vendinger holder de paa Møderne timelange Foredrag om deres egne politiske Bedrifter, søler Modstanderne til efter Evne og raaber „Forræder" mod enhver, som ikke blindt hen vil tro paa deres Pladder.

Træffer man udenfor Valgmøderne og Valgperioderne paa disse Ledere, er de derimod ikke slet saa stive i Troen paa deres Politiks Værdi. Saaledes for nogen Tid siden med Borgerrepræsentant J o n s o n. Han var tilfældig dumpet ind paa et Møde, som „Socialistisk Ungdomsforening" holdt i Forsamlingsbygningen paa Enghavevej, og hvor undertegnede holdt Foredrag om Forholdene i vore Fængsler. Efter først at have omtalt Livet i „Vridsløse", kom jeg ind paa at beskrive Forholdene i Tvangsarbejdshuset paa Kristianshavn. I denne Anstalt, som sorterer under Ladegaarden og altsaa direkte er underlagt den demokratiske Magistrat, hersker de rædselsfuldeste Tilstande. Den Sjofelhed, hvormed Fangerne behandles, kender ingen Grænser, og Svineriet er uden Sidestykke. Nu spurgte jeg Jønsson om hvorfor Magistraten, efter at være bleven socialdemokratisk, ikke sørgede for bedre Forhold derude.

Først forsøgte han at snakke sig fra det hele og benægtede, at Anstalten sorterede under Magistraten; men da han tilslut alligevel maatte give mig Ret, og jeg stillede ham Valget mellem, at enten vil Kommunen ikke, eller ogsaa kan den ikke, saa erklærede han, at m a n i k k e g e n n e m K o m m u n a l b e s t y r e l s e n v a r i S t a n d t i l a t u d r e t t e n o g e t i R e t n i n g a f F o r b e d r i n g ; t h i d e t s t ø d t e p a a M o d s t a n d h o s E m b e d s m æ n d e n e , o g M a g i s t r a t e n v a r i V i r k e l i g h e d e n u n d e r g i v e t s i n e e g n e E m b e d s m æ n d . H e l e S y s t e m e t m a a t t e k u l d k a s t e s , f ø r d e t k u n d e b l i v e g o d t.

Dette er altsaa, som en af de unge Socialister bemærkede paa Mødet, det samme som aabent at erklære, at alle de Løfter, der gives før hvert Valg, er bevidst Løgn.

Men derfor kan hvem det morer jo godt stemme ved Valgene. Hovedsagen er, at man ved, at det er andre Midler, vi skal benytte, om vi skal naa Maalet, Samfundets Omdannelse.

S o p h u s R a s m u s s e n.

—⤚•◆•⤙—

Dagbogen

—0—

Østasiatisk

K ø b e n h a v n, 7. Marts (R.B.). Ved et i Dag afholdt Bestyrelsesmøde i Aktieselskabet „Det Østasiatiske Kompagni" blev det besluttet at foreslaa Generalforsamlingen, at der efter foretagne Afskrivninger betales 8 Procent Udbytte samt en Bonus af 3 Procent, altsaa ialt 11 Procent.

Til Reservefonden henlægges ordinært 500,000 Kroner, ekstraordinært den ved Aktieemissionen indvundne Agio, 1,100,000 Kroner, og endelig overføres i ny Regning et Beløb af 430,345 Kr. 73 Øre.

Generalforsamlingen er fastsat til den 26. Marts d. A.

Turist-Kro

H u m l e b æ k, 7. Marts (R. B.). Sletten Kro er af Ejerne, Købmand NJørgensen og Krovært Jørgen Nielsen solgt til Inspektør N e e r m a n n, København, for 60,000 Kr. Overtagelsen sker den 1. April.

Skomagerne

Den ny Priskurant for Haandskomagerne traadte i Kraft fra 4. Marts. Priskuranten kan faas paa Kontoret, Vognmagergade 6, 1. Sal, i Aften fra Kl. 8—9.

—⤚•◆•⤙—

Synsk

—0—

(Hos en ung Læge, udenfor Konsultationstiden. Lægen sidder med Ryggen mod Vinduet, og foran ham staar en smuk, frisk 25 aarig Kvinde, tarveligt, men smagfuldt klædt.)

L æ g e n: Du vil altsaa ikke sidde ned, Pauline.

P a u l i n e: Nej for . . . for jeg har travlt, Hr. Doktor . .

L æ g e n: Sig ikke „Hr. Doktor", kære, hører Du?

P a u l i n e: Jeg kan ikke kalde dig anderledes . . .

L æ g e n: Hvorfor ikke?

P a u l i n e: Jeg ved ikke. Trods . . . trods forleden . . . jeg synes, det vilde være næsten lige saa stygt at kalde Dig ved Fornavn . . . som det andet, jeg har gjort . . .

L æ g e n: Saa holder Du altsaa ikke af mig?

P a u l i n e: Jo, jeg holder af Dig, men . . .

L æ g e n: Men Du fortryder. Tilstaa kun!

P a u l i n e: Ja lidt. Det er ikke til at holde ud hjemme længer.

L æ g e n: Er din Mand skinsyg paa mig?

P a u l i n e: Min Mand? Aa, Gud nej. Han er saa glad ved, at Du har plejet mig saa godt, da jeg laa paa Hospitalet. Han skinsyg? Min Mand forguder dig, han taler kun om dig. Doktoren her og Doktoren der. Han vilde gerne gaa i Ilden for Dig — nej, nej.

L æ g e n: Hvad er det da?

P a u l i n e: Det er Jean, min lille Dreng.

L æ g e n: Din lille Dreng?

P a u l i n e: Ja, min lille Dreng. Han har gættet al Ting, er jeg vis paa.

L æ g e n: Aa, det er jo ikke muligt!

P a u l i n e: Jo, han har gættet det. Da jeg sidst kom hjem, og jeg vilde kysse ham, som jeg altid plejer, stødte han mig fra sig og sagde: „Lad mig være." Aa, saa haardt sagde han det! Nej, aldrig før har han talt saadan til mig.

L æ g e n: Det er et Barnelune.

P a u l i n e: Jean er ikke lunefuld. Naar han ikke har villet kysse mig, mig der holder saa meget af ham og altid har kælet saadan for ham, saa maa det være, fordi han har noget imod mig.

L æ g e n: Du forkæler ham naturligvis.

P a u l i n e: Man skal forkæle Børn, ellers tilgiver de ikke En, at man har ladet dem komme til Verden.

L æ g e n: Maaske! Men det er da ingen Grund til ikke mere at holde af mig, som holder saa meget af Dig, for det ved Du, Pauline, at jeg elsker Dig, ikke sandt?

P a u l i n e: Jeg tror nok, at Du synes om mig.

L æ g e n: Giv ikke slip paa mig; jeg forsikrer Dig, at jeg ikke længer vil kunne undvære dig.

P a u l i n e: Men det maa Du alligevel, for det er . . . det er sidste Gang, jeg kommer. Jeg vil ikke, nej, nej, hører Du, jeg vil ikke, at min lille Dreng skal lide, at han skal miste sin Kærlighed til mig, for at vi kan være lykkelige. Selv om jeg skulde blive syg af Sorg, vil jeg dog ikke komme igen.

L æ g e n (rejser sig): Godt. Du raader selvfølgelig over Dig selv, det er din Ret . . .

P a u l i n e: Er Du vred paa mig?

L æ g e n: Nej, jeg er vred paa mig selv, fordi jeg noget Øjeblik har kunnet tro paa en Kvindes Oprigtighed. Du forekom mig saa naturlig, saa sund, saa usammensat . . ,

P a u l i n e: Ja, men det er just, fordi jeg er oprigtig, at jeg ikke kan blive ved med det Liv, jeg fører. Jeg kan ikke finde mig i at lyve og hykle, som jeg stadig maa gøre det. Hør blot, hundrede Gange om Dagen har jeg Lyst til at fortælle min Mand al Ting . . .

L æ g e n (spottende): Det kender jeg fra en Komedie . , .

P a u l i n e: Ja, jeg har ikke set den Komedie, men det ved jeg, at det ikke er morsomt at bedrage en god Mand, som jeg i Virkeligheden ikke har noget at bebrejde. Men lad os ikke tale om ham. Havde jeg ikke Barnet, kunde vi maaske alligevel komme overens og skilles nu som gode Venner. Nej, det er min Dreng, som binder mig, og som er Skyld i, at jeg igen vil gøre, hvad jeg bør.

L æ g e n: Hvordan gør da saa mange andre Kvinder? Tror Du, at Du er den eneste, som har en Elsker og et Barn?

P a u l i n e: Jeg bryder mig ikke om de andre, jeg har nok i at tænke paa mig selv. Du gode Gud, hvor hurtigt man falder, og hvor det er svært at rejse sig igen! Det er alt, hvad jeg ved. Som nu i Dag . . . jeg havde tænkt paa ikke at komme. Jeg havde sat mig i Hovedet ikke at komme. Jeg vilde skrive dig det til. Men saa var Jean et Øjeblik inde hos Naboens Kone, jeg tog min Hat, jeg skyndte mig ned ad Trappen, og her er jeg nu, lykkelig over at se Dig og ulykkelig over at skulle sige Dig alt det, som faar mig til at græde af Fortvivlelse, naar jeg kommer hjem, men som jeg alligevel maa sige Dig, fordi det kvæler mig.

L æ g e n (tager rørt hendes Haand). Pauline, kære Pauline!

P a u l i n e: Naa, Du græder ogsaa? Aa, græd ikke, jeg har nok i min egen og min lille Drengs Sorg.

L æ g e n: Drengen — men hvordan kan et Barn være ulykkelig over os' to? Hvordan kan han bare saa meget som have en Anelse om det? Han kender mig jo slet ikke.

P a u l i n e: Aa, jo vist gør han, Du tager fejl, han kender Dig godt.

L æ g e n: Ja, han har naturligvis hørt Tale om mig, af sin Fader og Dig, men jeg mener, at han har da aldrig set mig.

P a u l i n e: Han behøver ikke at se Folk. Saadan var det den Dag, vi traf hinanden paa Gaden, husker Du det?

L æ g e n: Ja.

P a u l i n e: Du havde bare trykket min Haand, ikke?

L æ g e n: Jo, Du havde travlt, og jeg da ogsaa.

P a u l i n e: Naa, da jeg kom hjem, var jeg aldrig saa snart inde i Stuen, før han sagde: „Aa, nu har Du igen truffet Doktoren!"

L æ g e n: Det var som Pokker!

P a u l i n e: Og saa sagde han: „Doktoren har været henne hos en, der var syg."

L æ g e n: Jeg kom lige fra Hospitalet. Sagde han virkelig det?

P a u l i n e: Ja, men jeg vidste jo ikke noget, og saa sagde jeg til ham: Hvordan vil Du, at jeg skulde vide det? „Jo, sagde han, det er sikkert, for Du lugter af Odioform."

L æ g e n: Af Jodoform.

P a u l i n e: Naa, ja, Du ved, det Du somme Tider lugter af. Min lille Dreng havde mærket det. Men det er endda ingen Ting. Nej, men den Aften . . . den Aften, da Du, da jeg . . . aa, den Aften var det forfærdelig! Hele Natten hulkede han. Og næste Dag var det mig ikke muligt at faa ham til at spise. Han vilde ikke. „Jeg er ikke sulten, mange Tak." Men med sin Fader! Du skulde set ham med sin Fader! Fader, ska' Du ikke ha' din Frakke paa i Dag, det er saa koldt. Fader, kommer Du tidlig hjem fra Fabrikken? Fader, pas paa, Du ikke forkøler Dig! En Omhu for sin Fader, saa det jog Stammen op i mig . . . Forstaar Du?

3)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—0—

B: Ja, men det er sandt, jeg glemte jo at fortælle Dig om en ret besynderlig Begivenhed, der indtraf. Den smukke og ægte menneskelige Scene blev pludselig forstyrret derved, at en Mand raabte om Hjælp. Det var en af Officerernes Tjenere. Unge Otaiti-Mænd var faret løs paa ham, havde smidt ham om paa Ryggen og belavede sig netop paa at vise ham en Høflighed paa deres Maade.

A: Hvad for noget? De skikkelige, brave Mennesker . . .?

B: Nej, Du er aldeles paa Vildspor; Sagen er, at Tjeneren var et Fruentimmer, der havde forklædt sig som Mand. Hvad ingen af hele Besætningen anede under den lange Overrejse, hendes virkelige Køn, det gættede Otaitierne ved første Øjekast. Hun var født i Bourgogne og hed Barré, var hverken styg eller smuk. Tidligere havde hun aldrig været udenfor sin Fødeby, og hendes første Rejseindskydelse var den at ville Jorden rundt. Hun viste sig stadig baade snild og modig.

———

III
En Samtale mellem Skibspræsten og Oru

B: Da Otaitierne altsaa delte Bougainvilles Besætning imellem sig, tilfaldt Skibspræsten Oru. Præsten og Oru var omtrent lige gamle, fem-seks og tredive Aar. Oru havde den Gang kun en Hustru og tre Døtre, der hed Asto, Palli og Thia. De klædte Præsten af, vaskede hans Ansigt, Hænder og Fødder og satte et godt og rigeligt Maaltid Mad frem for ham. Da han skulde gaa til Ro, kom Oru, som et Øjeblik havde fjærnet sig med sin Familie, tilbage igen, fremstillede sin Hustru og sine tre Døtre for ham og sagde:

— Du har spist, Du er ung, Du er rask; dersom Du sover ene, vil Du sove slet; Manden trænger om Natten til en Kvinde ved sin Side. Se, her er min Hustru, her er mine Døtre, vælg den som Du selv ønsker; men dersom Du vil tjene mig, da skal Du kaste din Gunst paa den yngste af mine Døtre, som endnu intet Barn har.

M o d e r e n tilføjede: Ak, jeg kan ikke klage; men den stakkels Thia! Og det er dog ikke hendes Skyld.

S k i b s p r æ s t e n svarede, at hans Religion, hans Stand, samt Sædeligheden og simpel Høflighed forbød ham at tage imod deres Tilbud.

O r u svarede ham igen: Jeg ved ikke, hvad det er for Ting, Du kalder Religion; men jeg kan kun tænke slet om den, siden den forbyder Dig at nyde en uskyldig Glæde, til hvilken Naturen, den højeste Herskerinde, indbyder os alle; — forbyder Dig at sætte en Skabning som Dig selv ind i Verden, forbyder Dig at gøre os en Tjeneste, som Fader, Moder og Døtre beder Dig om; forbyder Dig at lønne en Mand, der har modtaget Dig godt, og at berige et Folk med en Beboer mere. Jeg ved ikke, hvad det er, Du kalder din Stand, men jeg ved, at din første Pligt er at være en Mand og at være erkendtlig. Jeg opfordrer Dig ikke til at bringe Orus Sæder med hjem til dit Land, men Oru, din Vært og din Ven, beder Dig om her at føje Dig efter Otaitis Sæder. Er Otaitis Sæder bedre eller slettere end Eders? Det er ikke let at afgøre. Har Jorden, hvor Du er født, flere Mennesker, end den kan ernære? I saa Fald er Eders Sæder hverken slettere eller bedre end vore. Kan den ernære flere? I saa Fald er vore Sæder bedre end dine. Hvad endelig den Høflighed angaar, som Du talte om, da forstaar jeg dig; jeg tilstaar, at jeg har Uret, og jeg beder Dig om Tilgivelse. Jeg forlanger ikke, at Du skal skade din Sundhed; dersom Du er træt, bør Du hvile; men jeg haaber, at Du ikke vil vedblive at bedrøve os. Se, hvilken Sorg Du har kaldt frem paa alle disse Ansigter; de frygter for, at Du har fundet en eller anden Fejl paa deres Legemer, og at Du derfor vragede dem. Men selv om saa er, bør den Glæde da ikke være Dig nok, at Du kan hædre en af mine Døtre fremfor hendes Veninder og Søstre og gøre en god Gerning? Vær ædelmodig!

P r æ s t e n: Det er ikke det, der er i Vejen; de er alle fire lige smukke. Men min Religion! Min Stand . . .!

O r u: De tilhører mig, og jeg byder Dig dem; de tilhører sig selv, og de giver sig hen til Dig. Hvor ren en Samvittighed end det, som Du kalder Religion og Stand, foreskriver Dig, saa kan Du tage dem uden Frygt. Jeg misbruger ikke min Myndighed, og vær vis paa, at jeg kender og ærer disse Kvinders egen Ret.

Her tilstaar den sandhedskærlige Skibspræst, at Forsynet aldrig før havde udsat ham for en saa klemmende Fristelse. Han var ung, han vred sig, og han vaandede sig. Han vendte Øjnene bort fra de bedende Skønne, og han vendte dem tilbage paa dem igen. Han løftede baade Hænder og Ansigt mod Himlen. T h i a, den yngste, slog Armene om hans Knæ og sagde:

— Fremmede, bedrøv ikke min Fader, bedrøv ikke min Moder, bedrøv ikke mig! Gør mig den Ære her i Hytten og blandt mine egne, gør mig lige med mine Søstre, som spotter mig. Asto, den ældste, har allerede tre Børn, Palli, den næste, har to, men Thia har ingen. Fremmede, gode Fremmede, stød mig ikke fra Dig, men gør mig til Moder, skaf mig et Barn, at jeg en Dag kan gaa med det ved min Side paa Otaiti, at man om ni Maaneder kan se det ligge ved mit Bryst, at jeg kan være stolt over det, og at det kan udgøre en Part af min Medgift, naar jeg en Gang skal

Korsaren

Lægen: Det var et mærkeligt Barn. Hvor gammel er han?

Pauline: Syv Aar. Og ingen Ting undgaar ham. Han hører al Ting, han forstaar al Ting, og trods sin ulykkelige Sygdom ser han ogsaa al Ting.

Lægen: Ulykkelige Sygdom? Er din Dreng da . . .

Pauline: Blind! Ja, han er blind. Han er født saadan. Jeg troede, Du vidste det?

Lægen: Nej, men jeg burde have anet det. Almindelige Øjne vilde ikke have set noget . . . vilde ikke kunne have set noget. Det maatte være det eneste Syn, som duer: Sjælens Syn, der kunde gætte din Kærlighed, kære.

Pauline (skælvende): Gætte den, ja, og frelse mig fra den, ikke sandt?

Lægen: Desværre!

F. Marni
(Medlem af l'Académie des Goncourt)

Oversat af J. J.

Næste Nummer af Korsaren udkommer Tirsdag Morgen.

Udenvælts

Kirkekampen

Paris, 7. Marts. (R. B.). Politiretten har idømt 27 Nonner, der nægtede at forlade deres Kloster, Pengebøder fra 16 til 25 Francs. Publikum tilkendegav højlydt sin Sympati for Nonnerne.

Zarens Penge

Moskva, 7. Marts. (R. B.) 8 bevæbnede Røvere, iførte Studenteruniform, trængte i Formiddag ind i Universitetets Kontor og røvede hele Kassebeholdningen, ca. 50,000 Rubler. Kontorpersonalet vovede ikke at gøre Modstand. Røverne undslap med deres Bytte; en Politibetjent skød de ned.

Warschau, 7. Marts. I en herværende Realskole blev der i Dag i Direktørens Kontor kastet en Bombe, som fuldstændig ødelagde Værelset. Ingen Mennesker kom til Skade.

Gerningsmanden til Attentatet paa Skoledirektøren, Fyrst Argutynski, var en ung Mand, som straks undslap. Omtrent samtidig fandt en Mand i Forstaden Praga en Bombe skjult under en Stendynge. Da Finderen tog Bomben op for at undersøge den, eksploderede den og dræbte ham.

Korsarens Central

Under denne Rubrik optages kun Ting, der kan have Interesse for intelligente Mennesker. Avlspjat er udelukket.

Hr. Redaktør! Jeg har i fem Blade her i Byen forsøgt at faa nedenstaaende Spørgsmaal ind.

Naar alle Finsenudkastene er saa umulige, hvad er der da i Vejen for at Komiteen henvender sig til Rodin eller en anden god udenlandsk Billedhugger? Penge er der jo nok af.

Gottlib Kraft.

Der er ingenting i Vejen.

Red.

Abonnement

paa Korsaren tegnes paa vort Ekspeditionskontor, Nørrevold 78. 5 Øre pr. Nummer, i Provinserne og Udlandet med Tillæg af Porto.

Dygtige Annonceagenter

søges, men Tilbud ønskes kun fra Mænd og Kvinder, der interesserer sig for Korsaren.

Henvendelse til Korsaren, Nørrevold 78, hver Dag Kl. 4—5.

Forhandlere

som har Evne og Energi til at arbejde med Korsaren, kan opnaa en god Daglon.

Henvendelse til Korsarens Ekspedition hver Dag Kl. 4—5.

5 Øren

Korsaren holder Pris med de større Blade.

Det maa gaa op for Folk, at vi byder dem et Indhold, som de ikke kan faa andetsteds, hverken for 2, 5 eller 10 Øre. Og vi er selv klare over, at en Mængde Mennesker endnu ikke er intelligente nok til at forstaa denne Forskel paa os og de andre; men dem faar vi i Guds Navn undvære — til senere!

At vi vil finde Læsere blandt oplyste Mennesker i alle Samfundslag er vi sikre paa. Det har vi desuden allerede nu Beviser for.

Korsaren.

DØDE

Rangerkusk Andreas Kristian Thorsen. Hanna Nielsdatter. Enke Mathilde Christiane Amalie Brodersen. Skræddermester Jappes Enke Dorthea Christine. Arbejdsmand Jørgen Blom. Dameskrædderinde Thyra Svendsen. Mekaniker Otto Carl Megens Olsen. Frk. Antoinette (Antonie) Augusta Christiane Nielsen. Fhv. Musiker Lars Madsen Herkræmmer Rasmussens Hustru Emma Margrethe. Enke Anna Caroline Christiansen. Korkskærer Elstrøms Hustru Thyra Christiane Johanne. Smed Lars Andersen. Karetmager J. Th. Poulsens Hustru Ludovika Isidora Emilie. Bogmand Jens Olsen.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

forlade min Faders Hytte og gaa over i en anden Mands. Jeg vil maaske være heldigere med Dig end med vore egne unge Mænd. Hvis Du tilstaar mig denne Gunst, skal jeg aldrig glemme Dig, jeg skal velsigne Dig hele mit Liv, jeg skal skrive dit Navn paa min Arm og paa din Søns Arm, vi skal aldrig glemme at udtale det med Glæde, og naar Du forlader denne Kyst, skal mine Ønsker følge dig paa Havet, indtil Du er naaet hjem til Land.

Den gode Præst fortæller, at hun trykkede hans Hænder, og at hun saa paa ham med talende og rørende Blikke, at hun græd, at hendes Fader, Moder og Søstre forlod dem, at han selv blev alene med hende, og at, skøndt han sagde: men min Religion, min Stand, fandt han sig alligevel næste Dag liggende hos den unge Pige, der overvældede ham med Kærtegn og bad sin Fader, sin Moder og sine Søstre om at hjælpe hende med at takke ham, da de om Morgenen kom ind til Parrets Seng.

Asto og Palli, som straks efter gik ud igen, kom tilbage med hvad Øen formaaede af Drikke og Frugter; de kyssede deres Søster og udtalte gode Ønsker over hende. De spiste alle i Forening Frokost, og da **Oru** derefter var bleven ene med Skibspræsten, sagde han til ham:

— Jeg ser, at min Datter er tilfreds med Dig, og jeg takker Dig. Men kunde Du ikke lære mig, hvad det Ord Religion er, som Du gentog saa mange Gange og med saa stor Smærte?

Efter at **Skibspræsten** havde tænkt sig om et Øjeblik, svarede han:

Hvem har skabt din Hytte og de Genstande, som er i den?

Oru: Det har jeg.

Præsten: Godt, og ser Du nu, vi tror, at denne Verden og alt, hvad den indeslutter, er en Arbejders Værk.

Oru: Han har altsaa Fødder, Hænder og et Ansigt?

Præsten: Nej.

Oru: Hvor har han Bolig?

Præsten: Overalt.

Oru: Ogsaa her?

Præsten: Ja.

Oru: Vi har aldrig set ham.

Præsten: Man kan ikke se ham.

Oru: Da er han en underlig Mand. Han maa være gammel; thi han er vel i det mindste lige saa gammel som sit Værk?

Præsten: Han ældes aldrig. Han har talt til vore Forfædre, han har givet dem Love, han har foreskrevet dem, hvorledes de skulde ære ham, han har befalet dem visse Handlinger som gode, han har forbudt dem andre som onde.

Oru: Jeg forstaar Dig. Og en af de Handlinger, han har forbudt dem som onde, det er at lægge sig hos en Kvinde, en Pige? Hvorfor har han da skabt to Køn?

Præsten: For at de kan forene sig, men paa visse opstillede Betingelser, efter visse forudgaaende Ceremonier, i Kraft af hvilke en Mand tilhører en Kvinde, men tilhører kun hende, og en Kvinde tilhører kun ham alene.

Oru: For deres hele Liv?

Præsten: Ja, for hele deres Liv.

Oru: Altsaa saaledes, at dersom det hændes, at en Kvinde ligger hos en anden end sin Mand, eller at en Mand ligger hos en anden end sin Hustru . . . men det hænder vel aldrig; thi siden han, Du taler om, er der, og det mishager ham, sørger han sagtens for at hindre dem deri?

Præsten: Nej, han lader dem gøre det, og de synder da imod Guds Lov — thi saadan er det, at vi kalder den store Arbejder — imod Landets Lov, og de begaar en Forbrydelse.

Oru: Jeg frygter for at saare Dig ved min Tale; men dersom Du tillader det, vil jeg sige Dig min Mening.

Præsten: Tal.

Oru: Om disse besynderlige Befalinger finder jeg, at de strider imod Naturen og imod Fornuften, at de er skabte til at forøge Forbrydelserne og til hvert Øjeblik at fortørne den gamle Arbejder, der har lavet alt uden Hænder, uden Ansigt, uden Redskaber; der er overalt, men som man ingen Steder kan se; der lever i Dag og i Morgen, men som ikke bliver ældre; der befaler, men som ikke adlydes; der kan forhindre det onde, men som ikke forhindrer det. De strider imod Naturen, fordi de forudsætter, at en tænkende, følende, og fri Skabning kan være en lignende Skabnings Ejendom; hvorpaa skulde denne Rettighed være grundet? Ser Du ikke, at man i dit Land har sammenblandet den Ting, der hverken har Følelse, Tanke, Ønske eller Vilje, og som man lader ligge, tager, beholder, bytter, uden at den lider derved, eller beklager sig, — at man har sammenblandet den med den Ting, som ikke byttes, ikke erhverves, som har Frihed, Vilje, Ønsker, som kan give sig bort eller nægte sig for bestandig; der klager og lider, og som ikke vil kunne blive en Handelsvare, uden at man glemmer dens Væsen og gør Vold paa Naturen. Og de strider imod Fællesloven for alt levende. Tro mig, intet vilde forekomme Dig mere taabeligt end en Befaling, der forbød den Vekslen, der er i os, men paabød en Uforanderlighed, som ikke kan være i os, og som krænker Hannens og Hunnens Frihed ved at lænke dem for bestandigt til hinanden. Eller end en Troskab, der begrænser den lunefuldeste af alle Nydelser til et og samme Individ. Eller end en Ed om Uforanderlighed hos to Væsener af Kød og Blod under en Himmel, der ikke noget Øjeblik er den samme, i Hytter, der truer med at styrte omkuld, ved en Klippe, der smuldrer hen, ved Foden af et Træ, der skyder ny Bark, paa en Sten, der rokkes. Tro mig, I har gjort Menneskets Livsvilkaar værre end Dyrets. Jeg ved ikke, hvem den store Arbejder er, men jeg er glad over, at han aldrig har talt til vore Fædre, og ønsker, at han vil undlade at tale til vore Børn, thi det kunde ske, at han sagde de samme Taabeligheder til dem, og de paa deres Side kunde maaske være taabelige nok til at tro ham.

(Fortf.)